

Vancouver

Per Nuri Freixes Comas
Capítol 2

Indús, filipines, chinesos, europeus pels llargs carrers que travessen l'illa de Granmocic, la més gran de les innumbrables illes que fan la ciutat. El dematí me'ls trobo anat a treballar amb els grans gots-termo plens de cafè, al migdia menjant un sandwich en qualsevol bar restaurant i a la tarda vagarejant pel centre de la ciutat, comprant, al metro disposats a ajudar-me si em veuen perduda, o agafant el bus que els traslladi a les extenses afores on viuen rodejats d'aigua.

Des del cim de qualsevol carrer que va de nord a sud, Vancouver és senyora de l'aigua. Miris a un costat o a l'altre la mirada veu aigua i en alguns llocs aigua i muntanyes que endolceixen la duresa d'alguns racons que semblen d'un altre país amb parets caigudes, solars abandonats, gent dormint en portalades, yonkees abatuts per l'excés. Molt a prop, altre cop la ciutat s'aixeca i llueix i m'acull sense saber-ho a la seva nova Biblioteca circular de totxana rosada i amb galeria interior amb taules, barets, i llibreries.

La ciutat ja és meva quan rondejo les parets d'aquesta biblioteca vestides amb fotografies i poemes d'escriptors propis i forans. No és gens lluny de l'hotelet B&B que he trobat amb la orientació de la guia Lonely Planet i que serà, durant els dies que visc a Vancouver, el punt de repòs entre passeig i passeig per l'ampla ciutat.

No et perdís el museu de la Universitat d'Antropologia m'havia dit el meu cunyat. La ciutat és prou atractiva per no necessitar passejar-me per museus, però m'hi havia insistit tant que un dels matins decideixo anar-hi. És lluny, tot és lluny a Vancouver, però tot es tan a la vista, és tan oberta a la llum, al mar i al cel espectacularment ennuvolat sempre que m'invita a caminar fins que el temps s'escola i les cames em flauegen i no em toca altre remei que buscar desesperadament un autobús que em porti fins al meu destí.

Vancouver

Per Nuri Freixes Comas
Capítol 2

El museu d'antropologia s'ajau sobre un muntell cobert de vegetació florida , abundant però prou discreta per deixar al descobert una Vancouver que talla l'alé; la serralada d'altres muntanyes encara nevades al darrera l'abracen i l'acompanyen a deixar-se anar lliurement, sense por, a l'oceà.

Vancouver

Per Nuri Freixes Comas
Capítol 2

Després d'una llarga estona les columnes envidriades del museu m'inviten a entra-hi i allà descobreixo una vella cultura que malda per subsistir malgrat les invasions i l'avenç a cops aniquilador:

Els Indis Haidas primers pobladors d'aquestes terres que s'escampen per la costa oest del Canadà. Amb les seves cases, tothems, art i manera d'entendre la vida em captiven i m'omple la motxilla de llibres que em parlen de les seves filosofies, de la essencial manera de viure i de l'esforç per permanèixer.

M'hi trobo bé en aquesta ciutat d'aigua, extensa i gran però a una escala tan humana! Potser es la claror del sol esmorteït per les torres de núvols imponents que contrasten amb el cel tan blau, potser es la diversitat de la gent que la trepitja; tot plegat, que em fa recança pensar en seguir el meu viatge, o tan sols deixar-la per arribar-me fins a Victòria. Pel que m'havien dit, la capital de la Columbia Britànica és la punta que arrodoneix el brodat; ja sigui pel seu clima suau, el sol intens, els seus edificis neoclàssics, vaja, una ciutat de postal, bonica, mediterrània però a l'estil anglosaxó. No tinc pas ganes de veure museus de guerra, ni edificis neoclàssics, però per la meua mare hauria estat imperdonable que no l'hagués visitat. Així es que sense gaire convenciment em gasto els cinquanta dolars canadencs que costa el trajecte d'anar i tornar el mateix dia i pujo a l'autobús que em portarà amb ferry a Victòria.